

Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania)

z dnia 10 grudnia 2021 r.*

Odwołanie – Wzór wspólnotowy – Przyjmowanie odwołań do rozpoznania – Artykuł 170b regulaminu postępowania przed Trybunałem – Wniosek wykazujący istotność kwestii dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii – Przyjęcie odwołania do rozpoznania

W sprawie C-382/21 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 23 czerwca 2021 r.,

Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), który reprezentowali D. Hanf, D. Gája, E. Markakis i V. Ruzek, w charakterze pełnomocników,

wnoszący odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR, z siedzibą w Monachium (Niemcy),

strona skarżąca w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania),

w składzie: L. Bay Larsen, wiceprezes Trybunału, L.S. Rossi (sprawozdawczyni) i N. Wahl, sędziowie,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając wniosek sędzi sprawozdawczyni i po wysłuchaniu rzecznik generalnej T. Ćapety,

wydaje następujące

Postanowienie

- 1 W odwołaniu Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 14 kwietnia 2021 r., The KaiKai Company Jaeger Wichmann/EUIPO (Sprzęt gimnastyczny i sportowy) (T-579/19, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2021:186), w którym Sąd stwierdził nieważność decyzji Trzeciej Izby

* Język postępowania: niemiecki.

Odwoławczej EUIPO z dnia 13 czerwca 2019 r. (sprawa R 573/2019-3) dotyczącej zgłoszenia do rejestracji sprzętu gimnastycznego i sportowego jako wzorów wspólnotowych, zastrzegającego prawo pierwszeństwa międzynarodowego zgłoszenia patentowego dokonanego na mocy Układu o współpracy patentowej, zawartego w Waszyngtonie w dniu 19 czerwca 1970 r. i ostatnio zmienionego w dniu 3 października 2001 r. (*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 1160, nr 18336, s. 231).

W przedmiocie wniosku o przyjęcie odwołania do rozpoznania

- 2 Na mocy art. 58a akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przypadku odwołania wniesionego od orzeczenia Sądu dotyczącego decyzji niezależnej izby odwoławczej EUIPO Trybunał decyduje wcześniej o jego przyjęciu do rozpoznania.
- 3 Na podstawie art. 58a akapit trzeci tego statutu odwołanie przyjmuje się do rozpoznania, w całości lub w części, zgodnie ze szczegółowymi przepisami określonymi w regulaminie postępowania przed Trybunałem, jeżeli występuje w nim kwestia istotna dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii.
- 4 Zgodnie z brzmieniem art. 170a § 1 regulaminu postępowania w sytuacjach, o których mowa w art. 58a akapit pierwszy wspomnianego statutu, wnoszący odwołanie załącza do niego wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania, w którym wyjaśnia, jakiej kwestii istotnej dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii ono dotyczy, i który zawiera wszystkie niezbędne elementy, aby umożliwić Trybunałowi rozstrzygnięcie tego wniosku.
- 5 Zgodnie z art. 170b §§ 1 i 3 tego regulaminu Trybunał orzeka w przedmiocie wniosku o przyjęcie odwołania do rozpoznania w możliwie najkrótszym czasie postanowieniem z uzasadnieniem.

Argumentacja wnoszącego odwołanie

- 6 Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi jeden zarzut, dotyczący naruszenia art. 41 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1).
- 7 Zarzut ten składa się z trzech części.
- 8 W pierwszej części wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że w pkt 56, 57 i 64–66 zaskarżonego wyroku błędnie uznał za lukę prawną okoliczność, że art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 nie przewiduje, iż patent może służyć za podstawę zastrzeżenia pierwszeństwa dla późniejszego wzoru lub wzoru wspólnotowego. W rzeczywistości zdaniem wnoszącego odwołanie okoliczność ta odzwierciedla wybór dokonany przez prawodawcę Unii polegający na ograniczeniu zastrzeżeń pierwszeństwa wyłącznie do wcześniejszych wzorów lub wzorów użytkowych.
- 9 Z brzmienia tego przepisu wynika bowiem jasno, że określa on zarówno rodzaj praw własności przemysłowej, które mogą być podstawą zastrzeżenia pierwszeństwa, a mianowicie wcześniejszy wzór lub wzór użytkowy, jak i okres, w którym można zastrzec takie pierwszeństwo, czyli sześć miesięcy od daty pierwszego zgłoszenia. Okoliczność, że wspomniany przepis nie odnosi się do zgłoszeń patentowych, powinna być zdecydowanie rozumiana jako wykluczenie tych zgłoszeń. Ponadto, o ile zgłoszenie międzynarodowe dokonane na podstawie Konwencji paryskiej o ochronie własności przemysłowej, podpisanej w Paryżu w dniu 20 marca 1883 r., ostatnio

zrewidowanej w Sztokholmie w dniu 14 lipca 1967 r. i zmienionej w dniu 28 września 1979 r. (*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 828, nr 11851, s. 305, zwanej dalej „konwencją paryską”), mogłoby stanowić podstawę prawa pierwszeństwa zgodnie z art. 41 rozporządzenia nr 6/2002, o tyle jest to możliwe jedynie w zakresie, w jakim takie zgłoszenie dotyczy wzoru użytkowego.

- 10 W drugiej części jedyne zarzutu wnoszący odwołanie podnosi, że przyznając prawo pierwszeństwa na dwanaście miesięcy, Sąd w pkt 75–86 zaskarżonego wyroku nie dokonał po prostu wykładni art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 w sposób zgodny z art. 4 konwencji paryskiej, ponieważ wykładnia zgodna z tym przepisem nie może być tak szeroka, aby prowadzić do przyznania okresu pierwszeństwa, który nie jest przewidziany w konkretnym i bezwarunkowym przepisie prawa Unii. W ten sposób w przywołanych punktach Sąd odstąpił od zastosowania wskazanego art. 41 i zastąpił go wspomnianym art. 4. Czyniąc to, Sąd uznał ten ostatni przepis za mający bezpośrednie zastosowanie. Tymczasem, po pierwsze, art. 4 konwencji paryskiej nie spełnia określonych w orzecznictwie przesłanek bezpośredniego stosowania prawa międzynarodowego w prawie Unii, wynikających w szczególności z wyroku z dnia 3 czerwca 2008 r., *Intertanko i in.* (C-308/06, EU:C:2008:312, pkt 45), z którego wynika, iż konieczne jest, aby rozpatrywany przepis był jasny, precyzyjny i bezwarunkowy, a po drugie, uznanie takiego bezpośredniego skutku art. 4 jest sprzeczne z art. 25 konwencji paryskiej i z orzecznictwem wywodzącym się z wyroku z dnia 25 października 2007 r., *Develey/OHIM* (C-238/06 P, EU:C:2007:635, pkt 37–44), zgodnie z którymi zasadniczo wspomniany art. 4 nie wywołuje takich bezpośrednich skutków.
- 11 W trzeciej części jedyne zarzutu wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi zastąpienie art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 przez art. 4 konwencji paryskiej w następstwie błędnej wykładni tego ostatniego przepisu. Wbrew temu bowiem, co wskazał Sąd w pkt 77–84 zaskarżonego wyroku, konwencja paryska nie ustanawia żadnej ogólnej zasady, zgodnie z którą charakter wcześniejszego prawa określałby związany z nim okres przysługiwania prawa pierwszeństwa. Zasada ogólna przewiduje raczej, że wcześniejsze zgłoszenie dające prawo pierwszeństwa powinno mieć ten sam przedmiot co późniejsze zgłoszenie. Jedynie w drodze wyjątku art. 4 sekcja E ust. 1 konwencji paryskiej przewiduje, że zgłoszenie, którego przedmiotem jest wzór użytkowy, może stanowić podstawę prawa pierwszeństwa dla późniejszego zgłoszenia wzoru, którego przedmiot różni się od przedmiotu zgłoszenia wcześniejszego. A zatem konkluzja Sądu, zgodnie z którą okres, w którym można zastrzec pierwszeństwo zgłoszenia patentu dla późniejszego zgłoszenia wzoru wynosi dwanaście miesięcy, jest pozbawiona podstawy prawnej.
- 12 Na poparcie wniosku o przyjęcie odwołania do rozpoznania wnoszący je podnosi, że jego jedyny zarzut dotyczy kwestii istotnej dla jedności, spójności i rozwoju prawa Unii.
- 13 W tym względzie podnosi on, po pierwsze, że konsekwencje błędnej wykładni art. 4 konwencji paryskiej wykraczają poza ramy prawa wzorów. Zważywszy bowiem na ogólny charakter zasady ustanowionej w pkt 77–80 i 85 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którą charakter wcześniejszego prawa ma decydujące znaczenie dla określenia długości okresu pierwszeństwa, zasada ta może mieć wpływ na system zastrzeżeń pierwszeństwa mający zastosowanie do praw własności intelektualnej innych niż wzory, takich jak unijne znaki towarowe.
- 14 Po drugie, zdaniem wnoszącego odwołanie błędna wykładnia art. 4 konwencji paryskiej z jednej strony wiązałaby prawodawcę Unii, który nie mógłby jej podważyć poprzez zmianę rozporządzenia nr 6/2002 lub innych przepisów prawa Unii dotyczących zastrzeżenia pierwszeństwa, a z drugiej strony, wiązałaby państwa członkowskie, bowiem wszystkie one są

stronami konwencji paryskiej, a zatem są na mocy prawa Unii związane tą konwencją, zgodnie z jej wykładnią dokonywaną przez sąd Unii, co wynika z wyroku z dnia 16 czerwca 1998 r., *Hermès* (C-53/96, EU:C:1998:292, pkt 32).

- 15 Po trzecie, uznanie przez Sąd prawa osób fizycznych do powoływania się bezpośrednio na postanowienia konwencji paryskiej w odniesieniu do zastrzeżeń pierwszeństwa stanowi w ocenie wnoszącego odwołanie precedens dla przyszłych spraw i ogranicza zakres swobody prawodawcy Unii w tej dziedzinie. Rozstrzygnięcie Trybunału jest zatem niezbędne do określenia charakteru i zakresu obowiązków nałożonych przez konwencję paryską na Unię i na państwa członkowskie.
- 16 Po czwarte, wnoszący odwołanie twierdzi, że nadając art. 4 konwencji paryskiej bezpośrednią skuteczność i odstępując tym samym od orzecznictwa Trybunału, zaskarżony wyrok narusza nie tylko równowagę instytucjonalną Unii i autonomię jej systemu prawnego, ale również wywołuje skutki systemowe sprzeczne z celami konwencji paryskiej i Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej, stanowiącego załącznik 1 C do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO), które zostało podpisane w Marrakeszu i zatwierdzone decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji porozumień będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. 1994, L 336, s. 1).
- 17 Z jednej strony zaskarżony wyrok będzie zdaniem wnoszącego odwołanie powodować nieuzasadnione rozbieżności pomiędzy zgłoszeniami wzorów, które dają prawo pierwszeństwa trwające sześć miesięcy, a zgłoszeniami patentowymi, które umożliwiają prawo pierwszeństwa trwające dwanaście miesięcy, co może skłonić podmioty gospodarcze do dokonywania w pierwszej kolejności zgłoszeń patentowych w celu obejścia sześciomiesięcznego okresu przewidzianego w art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 w odniesieniu do zgłoszeń wzorów.
- 18 Z drugiej strony w przekonaniu wnoszącego odwołanie zaskarżony wyrok będzie powodował brak pewności prawa i brak wzajemności w niektórych państwach trzecich. Wnoszący odwołanie podaje przykład Stanów Zjednoczonych Ameryki, w których wzory przemysłowe są chronione na podstawie prawa patentowego (*design patent*). Jeżeli zaś charakter wcześniejszego prawa określa długość okresu pierwszeństwa, zgłaszający *design patent* (patent na wzór) w Stanach Zjednoczonych korzystaliby z dwunastomiesięcznego okresu pierwszeństwa względem późniejszego wzoru wspólnotowego, podczas gdy zgłaszającym wzory wspólnotowe przyznano jedynie sześciomiesięczny okres pierwszeństwa względem późniejszego zgłoszenia *design patent*.
- 19 Po piąte, zaskarżony wyrok może zdaniem wnoszącego odwołanie prowadzić do braku równowagi w zakresie merytorycznej oceny nowości wzoru wspólnotowego, zważywszy, że wydłużyłby on z 18 do 24 miesięcy okres, w trakcie którego zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 ujawnienie przez samego zgłaszającego nie powinno być brane pod uwagę, jeżeli zastrzeżenie pierwszeństwa opiera się na zgłoszeniu patentowym.

Ocena Trybunału

- 20 Na wstępie należy stwierdzić, że to na wnoszącym odwołanie spoczywa ciężar wykazania, że kwestie podnoszone w odwołaniu są istotne dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii (postanowienie z dnia 24 października 2019 r., *Porsche/EUIPO*, C-613/19 P, EU:C:2019:905, pkt 13 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 21 Poza tym, jak wynika z art. 58a akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w związku z art. 170a § 1 i art. 170b § 4 regulaminu postępowania, wnioski o przyjęcie odwołania do rozpoznania musi zawierać wszystkie niezbędne elementy, aby umożliwić Trybunałowi rozstrzygnięcie w przedmiocie przyjęcia odwołania do rozpoznania oraz określenie, w przypadku częściowego przyjęcia tego odwołania, zarzutów lub części odwołania, których powinna dotyczyć odpowiedź na odwołanie. Skoro bowiem mechanizm wstępnego przyjmowania odwołań do rozpoznania przewidziany w art. 58a tego statutu ma na celu ograniczenie kontroli sprawowanej przez Trybunał do kwestii istotnych dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii, jedynie zarzuty podnoszące takie kwestie i wykazane przez wnoszącego odwołanie mogą podlegać badaniu przez Trybunał w ramach procedury odwoławczej (zob. w szczególności postanowienia: z dnia 24 października 2019 r., Porsche/EUIPO, C-613/19 P, EU:C:2019:905, pkt 14; a także z dnia 11 listopada 2021 r., Sun Stars & Sons/EUIPO, C-425/21 P, niepublikowane, EU:C:2021:927, pkt 13).
- 22 Wobec powyższego wnioski o przyjęcie odwołania do rozpoznania musi w każdym wypadku w sposób jasny i precyzyjny wskazywać zarzuty, na których odwołanie się opiera, z taką samą precyzją i jasnością określać kwestię prawną podnoszoną w każdym zarzucie, uściślać, czy ta kwestia jest istotna dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii, i podawać w sposób konkretny powody, dla których wspomniana kwestia jest istotna w świetle przywołanego kryterium. Co się tyczy w szczególności zarzutów odwołania, wnioski o przyjęcie odwołania do rozpoznania musi określać przepis prawa Unii lub orzecznictwo, które mogły zostać naruszone przez zaskarżony wyrok lub postanowienie, przedstawiać w sposób zwięzły naruszenie, którego miał się dopuścić Sąd, i wskazywać, w jakiej mierze wpłynęło ono na rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku lub postanowieniu. W razie gdy przywołane naruszenie prawa wynika z naruszenia orzecznictwa, wnioski o przyjęcie odwołania do rozpoznania musi przedstawiać w sposób zwięzły, lecz jasny i precyzyjny, po pierwsze, gdzie występuje zarzucana sprzeczność, poprzez wskazanie zarówno punktów zaskarżonego wyroku lub postanowienia, które wnoszący odwołanie podważa, jak i punkty orzeczenia Trybunału lub Sądu, które jakoby nie zostały uwzględnione, a po drugie, konkretne powody, dla których taka sprzeczność powoduje powstanie kwestii istotnej dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii (zob. podobnie postanowienie z dnia 24 października 2019 r., Porsche/EUIPO, C-613/19 P, EU:C:2019:905, pkt 15 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 23 W niniejszym wypadku z pkt 56 zaskarżonego wyroku, przytoczonego przez wnoszącego odwołanie, wynika, że Sąd uznał, iż art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 nie przewiduje sytuacji, w której dokonano zgłoszenia wzoru, zastrzegając pierwszeństwo zgłoszenia patentowego, i nie reguluje okresu, w którym możliwe jest zastrzeżenie takiego pierwszeństwa. Jak wynika z pkt 66 zaskarżonego wyroku, na który również powołuje się wnoszący odwołanie, odwołanie się do konwencji paryskiej ma na celu wypełnienie luki w omawianym rozporządzeniu, w którym brak jest wzmianki co do okresu, w którym przysługuje prawo pierwszeństwa wynikające z międzynarodowego zgłoszenia patentowego. Sąd dokonał zatem wykładni konwencji paryskiej i, jak przypomniał wnoszący odwołanie, orzekł w pkt 85 zaskarżonego wyroku, że charakter wcześniejszego prawa ma decydujące znaczenie dla określenia długości okresu pierwszeństwa.
- 24 Otóż należy zauważyć, po pierwsze, że wnoszący odwołanie dokładnie opisuje swój jedyny zarzut, precyzując, iż Sąd dokonał błędnej wykładni art. 41 rozporządzenia nr 6/2002 w ten sposób, że zawiera on lukę w odniesieniu do okresu pierwszeństwa zgłoszenia wzoru wspólnotowego nawiązującego do wcześniejszego międzynarodowego zgłoszenia patentowego, i wypełnił tę lukę, z naruszeniem właściwego orzecznictwa, przyznając bezpośrednią skuteczność art. 4 konwencji paryskiej, a ponadto dokonując błędnej wykładni tego przepisu.

- 25 Co się tyczy w szczególności argumentu, zgodnie z którym Sąd nadał, wbrew orzecznictwu Trybunału (wyrok z dnia 25 października 2007 r., *Develey/OHIM*, C-238/06 P, EU:C:2007:635, pkt 37–44), bezpośrednią skuteczność art. 4 konwencji paryskiej, który został przedstawiony w pkt 10 niniejszego postanowienia, należy podkreślić, że wnoszący odwołanie precyzuje, gdzie znajduje się zarzucana sprzeczność, wskazując zarówno punkty zaskarżonego wyroku, jak i punkty orzeczenia Trybunału, które zostały naruszone.
- 26 Po drugie, wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że orzekł on, iż art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 dopuszcza dwunastomiesięczny okres pierwszeństwa dla późniejszego wzoru wspólnotowego, i w konsekwencji stwierdził nieważność decyzji Izby Odwoławczej EUIPO, która ograniczyła do sześciu miesięcy termin do zastrzeżenia pierwszeństwa międzynarodowego zgłoszenia patentowego. Tak więc z wniosku o przyjęcie odwołania do rozpoznania jasno wynika, że podnoszone naruszenie art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 ma wpływ na rozstrzygnięcie zaskarżonego wyroku. Gdyby bowiem wbrew temu, co stwierdził Sąd, okres pierwszeństwa wynosił sześć miesięcy zamiast dwunastu miesięcy, skarga musiałaby zostać oddalona.
- 27 Po trzecie, zgodnie z ciężarem dowodu, który spoczywa na autorze wniosku o przyjęcie odwołania do rozpoznania, wnoszący odwołanie powinien wykazać, że niezależnie od kwestii prawnych, na które powołuje się w odwołaniu, podnosi on jedną lub kilka kwestii istotnych dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii, przy czym zakres tego kryterium wykracza poza ramy zaskarżonego wyroku, i ostatecznie, poza zakres jego odwołania (postanowienie z dnia 4 maja 2021 r., *Dermavita/EUIPO*, C-26/21 P, niepublikowane, EU:C:2021:355, pkt 16).
- 28 Wykazanie to samo w sobie wymaga ustalenia zarówno istnienia, jak i znaczenia takich kwestii za pomocą konkretnych i swoistych dla danego przypadku dowodów, a nie tylko argumentów o charakterze ogólnym (postanowienie z dnia 4 maja 2021 r., *Dermavita/EUIPO*, C-26/21 P, niepublikowane, EU:C:2021:355, pkt 20).
- 29 Tymczasem z jednej strony wnoszący odwołanie opisuje kwestię podniesioną w jego jedynym zarzucie, która sprowadza się w istocie do pytania, czy ewentualna luka legislacyjna w akcie prawa Unii może zostać usunięta poprzez bezpośrednie stosowanie przepisu prawa międzynarodowego, który nie spełnia przesłanek wymaganych przez orzecznictwo Trybunału dla wywołania bezpośrednich skutków.
- 30 Z drugiej strony wnoszący odwołanie przedstawia konkretne powody, dla których kwestia ta jest istotna z punktu widzenia jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii.
- 31 W tym względzie wnoszący odwołanie podkreśla przede wszystkim, że podniesiona w odwołaniu kwestia prawna wykracza poza ramy odwołania, ponieważ zarzucana błędna wykładnia art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 będzie miała wpływ na dopuszczalność zastrzeżeń pierwszeństwa dla wzorów wspólnotowych, a także na ocenę nowości wzoru wspólnotowego. Jeśli chodzi o ten ostatni aspekt, wnoszący odwołanie przedstawia konkretne okoliczności, aby wykazać potencjalną nierównowagę, która mogłaby wynikać z wydłużenia z 18 do 24 miesięcy okresu, w którym zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 ujawnienie przez samego wnoszącego zgłoszenie nie powinno być brane pod uwagę, jeśli zastrzeżenie pierwszeństwa jest oparte na zgłoszeniu patentowym.
- 32 Następnie wnoszący odwołanie wskazuje, że jego odwołanie wykracza również poza ramy prawa wzorów wspólnotowych, ponieważ zasada wynikająca z zaskarżonego wyroku może mieć determinujące znaczenie dla systemu zastrzeżeń pierwszeństwa mającego zastosowanie do

innych rodzajów prawa własności intelektualnej. Przedstawia on w tym względzie konkretne przykłady skutków, jakie zaskarżony wyrok mógłby mieć dla zgłaszających patenty, i sygnalizuje ryzyko braku pewności prawa i braku wzajemności w niektórych państwach trzecich wynikające z uznania dwunastomiesięcznego okresu pierwszeństwa dla wzorów wspólnotowych, jeżeli zastrzeżenie pierwszeństwa opiera się na zgłoszeniu patentowym.

- 33 Wreszcie wnoszący odwołanie podkreśla systemowe konsekwencje uznania bezpośredniej skuteczności art. 4 konwencji paryskiej, naruszające jedność, spójność i rozwój prawa Unii, ponieważ, po pierwsze, wykładnia tego artykułu dokonana przez sąd Unii byłaby wiążąca dla prawodawcy Unii oraz dla państw członkowskich Unii, a po drugie, uznanie bezpośredniej skuteczności byłoby sprzeczne z celami konwencji paryskiej i porozumienia, o którym mowa w pkt 16 niniejszego postanowienia.
- 34 Biorąc pod uwagę dowody przedstawione przez wnoszącego odwołanie, należy stwierdzić, że przedłożony przez niego wniosek wykazuje w sposób wystarczający pod względem prawnym, że odwołanie podnosi kwestie istotne dla jedności, spójności i rozwoju prawa Unii.
- 35 W świetle powyższych rozważań, a także okoliczności, że odwołanie opiera się na jednym zarzucie i że składa się on z trzech powiązanych ze sobą części, odwołanie należy uznać w całości.

W przedmiocie kosztów

- 36 Zgodnie z art. 170b § 4 regulaminu postępowania, jeżeli odwołanie zostanie przyjęte do rozpoznania w całości lub w części zgodnie z kryteriami określonymi w art. 58a akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, postępowanie toczy się zgodnie z art. 171–190a tego regulaminu.
- 37 Zgodnie z art. 137 regulaminu postępowania, który znajduje zastosowanie do postępowania odwoławczego na mocy art. 184 § 1 tego regulaminu, o kosztach rozstrzyga się w wyroku lub postanowieniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 38 Ponieważ wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania został uwzględniony, rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Z powyższych względów Trybunał (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) postanawia, co następuje:

- 1) **Odwołanie zostaje przyjęte do rozpoznania.**
- 2) **Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

Podpisy